

Under udstillingen på Charlottenborg henvendte jeg mig til min lokale kommune for at tilbyde mit værk "Seabattle" til deponering og ophængning i en af kommunens institutioner. Borgmester Rold Aaagard-Svendsen foretog en rundspørge i kommunen og flere af kommuneskolerne var interesseret. Først og fremmest var Lindevangsskolens inspektør Vibeke Zacho Andersen samt hendes lærerkollegium meget interesseret, men da værket ville være for stort til den påtænkte væg blev det Trongårdsskolen (hvis ledelse samt lærerkollegium også havde vist meget stor interesse), der kom til at have værket, idet det netop kunne være i den store nybyggede aula. Efter at værket havde hængt der i nogle år kunne det overdrages permanent i 2007 til fælles glæde.

Lindegårdsskolens personale var imidlertid meget skuffede og jeg tilbød, da at lave en ophængning af en række utraditionelt formede værker, som havde fabulerende landskaber som motiver... De blev ophængt på en stor væg indtil det store samlings- og idrætsrum i en en såkaldt "spredt fægtning" - dvs. fordelt i en balanceret uligevægt. Også her skulle der gå nogen år førend det i begyndelsen af 2008 kunne overdrages permanent til skolen.

En del af disse sidstnævnte værker stammede dels fra en udstilling på Charlottenborg, men ikke mindst fra en lille, men eksklusiv udstilling, "Vertigo", som var blevet afholdt i Mønstedts Hus på Frederiksberg i året ???.

"Vertigo" var en udstilling, som havde været flere år undervejs. Den blev startet på initiativ af en yngre brasiliansk, herboende kunstner Vera Barros. Hun kontaktede mig og den amerikanske, også herboende kunstner og scenograf Ves Harper. Vera var på det tidspunkt meget søgende og måske og meget usikker på eget format som billedkunstner. Hun var uddannet som væver, altså i gængs forstand som kunsthåndværker og det var formentlig et stort spring, at skulle udtrykke sig som fri kunstner med streg under seriøst udtryk. I så henseende var hun autodiakt... og jeg tror jeg undervejs, i dette usædvanligt lange samarbejde, at jeg tit og ofte, synes hun var for amatøragtig i sine holdninger, sine tiltag og ikke mindst i sine arbejder... Men hun var og er fomentligt - en yderst charmerende og sød pige. Hun arbejdede også som fotomodel, og havde forskellige

forefaldende jobs - jeg tror primært indenfor de brasilianske kredse i Danmark. Nogle få år efter udstillingen på Frederiksberg rejste hun tilbage til Brasilien, men dukkede dog op i Danmark af og til. Jeg mødte hende ikke siden... Det var som hun havde svært ved at bide sig fast i Danmark - enten ved det ene og det andet. Så resultatet blev vel at hun gav op. Hun havde vist en og naden som kæreste... men hun havde vist ikke held til at stifte familie eller også var det bare ikke hende. Eller der var bare ikke den mand tilstede, der kunne formidle et sådant ønske.

Imidlertid var hun meget ambitiøs med vort udstillingsprojekt og i den heseende fik hun en mentor i Ves Harper, som med sin mangeårige erfaring som scenograf i dansk teater og ikke mindst i DR, beredvilligt stillede sig yderst positiv overfor hende og projektet. Ves kom oprindeligt fra Brasilien, flyttede tidligt til USA (New York) og havde siden da i mange år boet og arbejdet i Danmark.

Min rolle var baseret på mine forbindelser til Danmark og Brasilien, og i den henseende passede jeg perfekt ind i vor gruppe. Jeg havde et indgående kendskab til dansk kunstliv og havde erfaring med udstillinger i Brasilien og brasilianske udstillinger i DK. Således kunne vi siges at have et omdrejningspunkt, der hed Brasilien, og et andet der hed Danmark. Således skulle vi have gode kort på hånden til at lave udstilling i DK som i B, samt at opnå velvilje og økonomisk støtte hos begge landes myndigheder og kunstorganer.

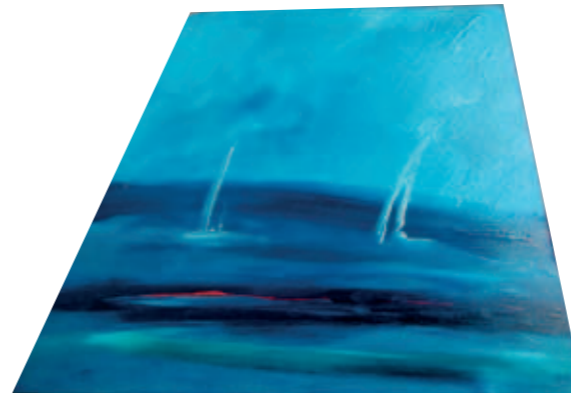
Det første mål var da også at komme til at lave en udstilling i DK på et af de bedste udstillingssteder såsom Charlottenborg. Det skulle dog vise sig, at vi i første omgang fik en meget god kontakt til Rundetårn, hvis leder ??? havde gode erfaringer med udstillinger og ikke mindst netop havde haft en dansk brasiliansk væverudstilling (som også ville eller netop havde været vist i Brasilien). Det kom så langt, at der faktisk blev udvirket en aftale. Men inden da havde vi lagt et enormt stort arbejde i at udfærdige et koncept for udstillingen og med Ves Harper som ekspert blev der udfærdiget en (scenografisk) model af vort projekt. Gennem mange møder hos Ves i Købmagergade oppe på øverste etage, hvor han havde en meget interessant lejlighed med mange forskellige kuriositeter - et rigtigt kreativt kunstnermilieu. Her havde vi mange interessante samtaler og skitser blev fremlagt og diskuteret. undertiden forekom det mig dog at være at træde vande. Især måtte jeg have megen stor tålmodighed med Vera, som til tider var uafslædig omstændelig. Men det blev dog endelig til et

SEABATTLE - nu ophængt på Trongårdsskolen i Kgs. Lyngby

og andet meget ambitiøst, med en opsætning og en udfordring, som tog sit udspring i Ves Harpers scenografiske baggrund og også blev meget præget heraf. Der blev anvendt - i bedste Harper-stil - mange stoffer, der skulle danne baggrund for de egentlige værker.

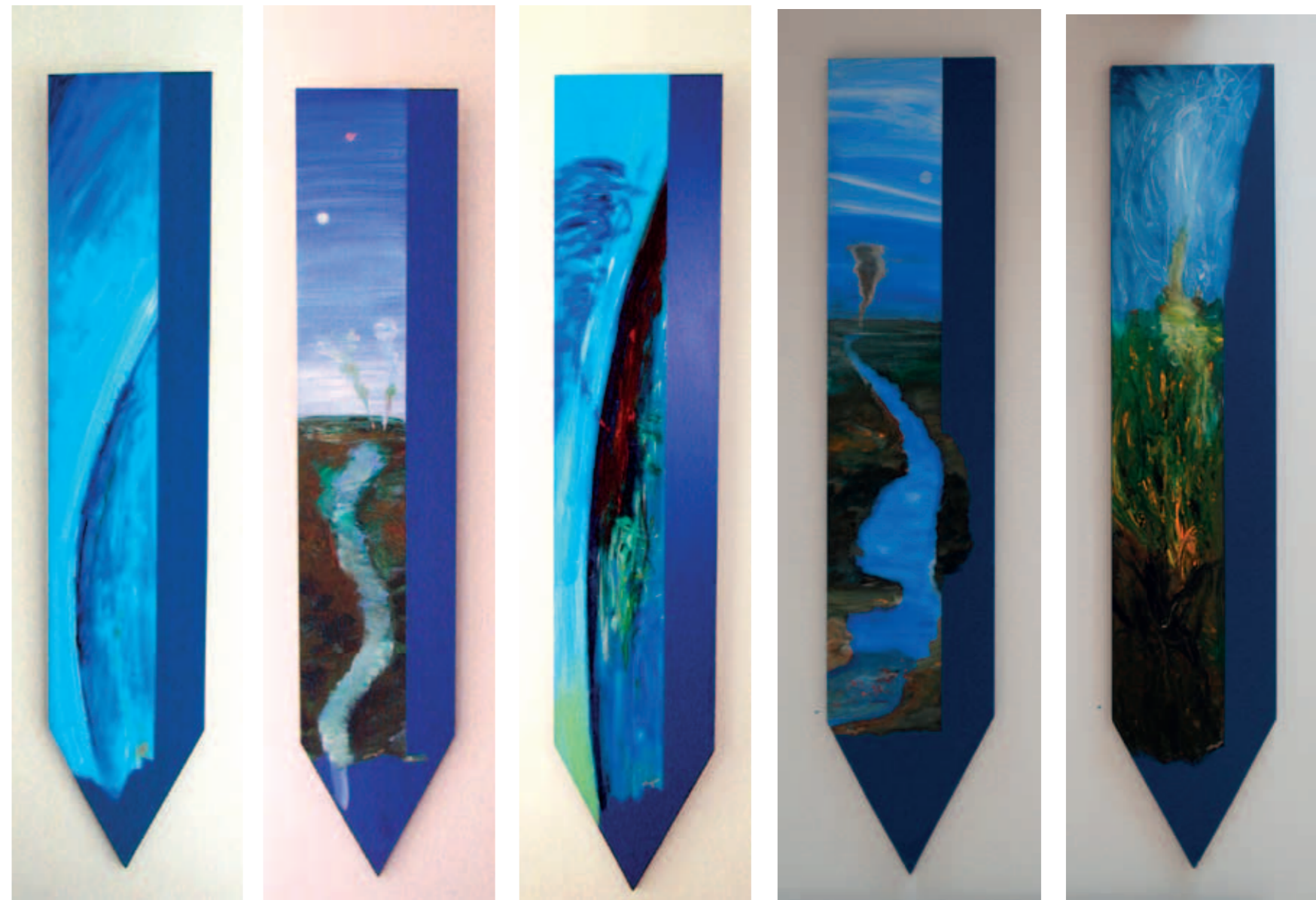
Projektet blev forelagt Rundetårns leder, som udtrykte meget stor tilfredshed og interesse hermed. Ud fra dette møde blev der udarbejdet en udstillingsplan med periode samt efterfølgende et udstillingsbudget - der tog sigte på, at udstillingen sidenhen skulle vises i Brasilien. Næste stop var en præsentation for den nysudnævnte brasilianske ambassadør i DK. Vi havde absolut store forventninger hertil, men vi skulle blive dybt skuffet. Vi havde været forvent med en meget stor velvilje for kunstneriske projekter fra den brasilianske ambassade gennem de tidligere år, men nu havde piben fået en anden lyd. Ambassadøren (var ikke meget kulturelt interesseret) gav til forklaring at der var kommet nye regler i Brasilien om støtte til projekter i de respektive lande i udlandet. Et beskedent beløb på omkring 6000 kr. kunne hverken dække det ene eller det andet, men kunne højst bruges som en slags officiel brasiliansk blåstempling i det videre forløb. Næsten samtidig indsendtes vi en ansøgning til de danske kunstinstitutioner - og det afstedkom et desværre skuffende afslag. Dette indebar en slags koma, hvorunder der ikke blev afholdt møder eller kontakt iøvrigt. Efter nogle måneders inaktivitet mødtes vi for dog om ikke andet så prøve at få lavet en udstilling af en eller anden art under mere beskedne forhold - for at alle vore bestræbelser og arbejde hermed ikke blot skulle forsvinde ud i den blå luft. Vera havde en god forbindelse til den tidl. formand for den brasilianske forening, som igen havde en tæt forbindelse til Grete Rosbøll fra Frederiksberg Kommune. Herigennem fik vi en mulighed for at disponere over Møstings Hus. Som sagt så gjort og vi fik med en målrettet indsats endelig lavet vor udstilling, som blev kaldt VERTIGO. Der blev åbning ved den brasilianske ambassadør, og kulturkommunalråd Grete Rosbøll, tidl. kulturminister. Vi skulle selv passe udstillingen, og det gik i og for sig også godt nok. Men der kom ingen mennesker. Alt i alt en stor skuffelse...

Vertigo i Møstings Hus

Fra venstre ses den brasilianske ambassdør, kulturløder Grethe Rostbøll, Ves Harper, Vera Barros og Gunnar Bay

Family - a project about my family in digital

FAMILY - ET PROJEKT m/ PRINT,
CD, DISKETTE, KOBBERTRÅD, MV.

GUNNAR BAY
 ...Danish artist, born 1939

Installation with the temporary studio/ work station of an exiled artist.

It is a room of an exiled artist – or rather a room containing his or her items. The artist has arranged him- or herself sparingly with makeshift items that would have been available. The artist is not present but absent.

There are chairs, a modest easel, finished and unfinished paintings on the walls and on the easel, a table. The wall has one or more flat screens placed next to one another, one looping images of a window, opened slightly and acting as a window to freedom, whereas the other shows a film collage of televised news reels.

This underlines the impression of captivity afforded by a temporary residence. There are objets trouvée, objets réalité, a surveillance camera.

The Exile Furniture has been fashioned in such a way that it remains a kind gesture but has a form that demonstrates something quite different. For example Welcome to Exile, Please Sit Down, Have a Nice Day, etc. – written in screws in tab-

Artist in Exile

le top, seat, and seat back. They probably will not stay that long, then.

There are "normal", rectangular works with "neat" standardised floating frames edged with barbed wire, nails, glass shards, or similar to underline the oppositional nature of being in exile, i.e. dream and reality, flight and longing, experience of fear and anxiety, on the way from something unpleasant and on the way to something that is hopefully better (it can only be better? Or?). From hell to even more hell. From tolerated to intolerable. Also sections with eyes to underline the aspect of observation/surveillance.

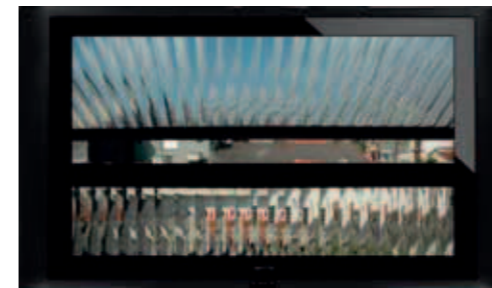
The subjects take their points of departure in the word EXILE and associated concepts. It has been attempted to illustrate feelings like deficiency, anger, frustration, resignation, gallows humour, envy, hate, sorrow, waiting, torture, persecution, and parts of expressions such as: where to go?, tolerable stay, speculating day and night, I die a little bit every day, no-man's-land, a life on standby, why?, enough! HOPE. Single. Using complete or part sentences with inserts of eyes (staring, inquisitive, accusing).

"Burn In Hell", 2008/2009, painting with broken glassframe

"Exile-Chair", 2009, modification with screws of VICODUO-chair

"The Window", 2008/2009, video

"The Chair", 2008/2009, painting with broken glass frame

"WHY", 2008/2009, painting with broken glass frame

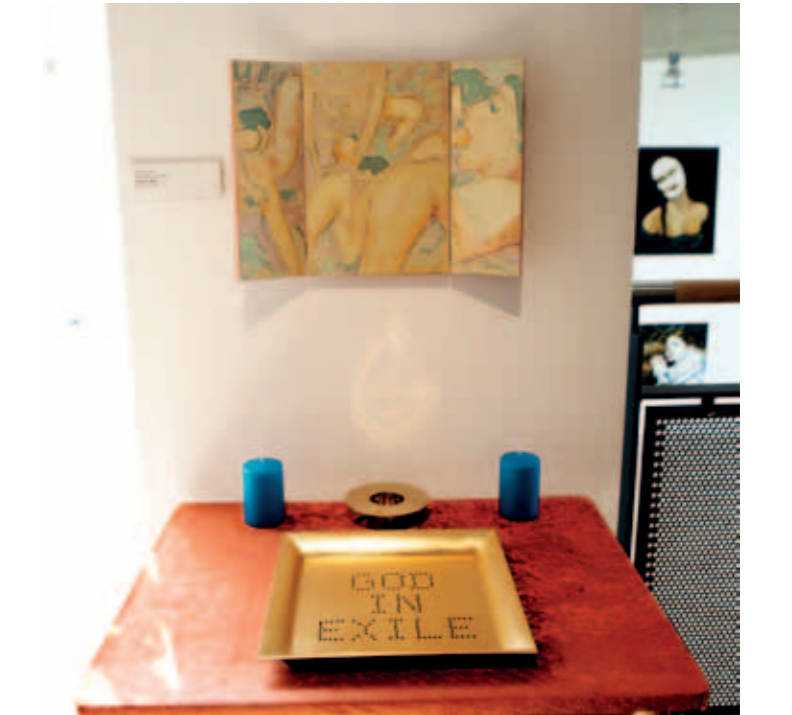
"Eye", painting (left). "Eyes", photoprint (right)

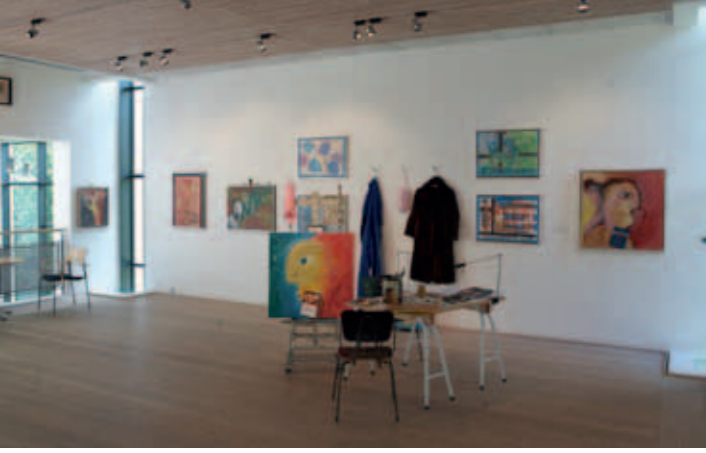

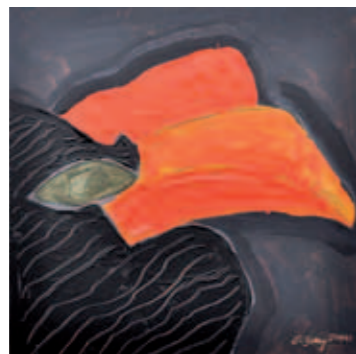
"EXILE", 2008, painting with nails in the frame

ARTIST IN EXILE – EXIT – SIT! – THE EXILE FURNITURE – WELCOM

– WHY – HATE – NICE DAY – BAD MEMORY – BURN IN HELL – EYES

GUNNAR BAY
Født 12. dec. 1939
Egeløvsvej 31, 2830 Virum • Tel: 20 48 57 22
W: www.art-jazz.dk • E: gunnarbay@dbmail.dk

Uddannelse:
Matematisk studentereksamen, 1959, fra Aurehøj Gymnasium.
Askou Jensen's billedkunstskole. Glyptoteket 1962-64.
Kunstakademiet's Billedkunstskoler, København, 1964-71 hos
professorerne Richard Mortensen, Dan Sterup-Hansen og Palle
Nielsen.
Bifagseksamen i kunsthistorie fra Københavns Universitet 1973-76.

Udstillinger:
Charlottenborgs Forårsudstilling 1967, 68, 69,70, 72 , 74 og 76.
Charlottenborgs Efterårsudstilling 1972 og 73.
Kunstnernes Efterårsudstilling 1969, 70 og 71. Trefoldigheden
1971.
Kunstnernes Påskeudstilling i Århus 1970, 71 og 72.
Kunstnersammenslutningen DK-70 1970, 71 og 72.
Galleri F15, Moss, Norge.
Museum of Art Glasgow 1968. Galleri Gammel Strand 1969.
New Art Gallery, Odense 1971. Gentofte Udstillingen 1970-71.
"Konkret Kunst II" i Nikolaj Kirke 1973. Galerie Carstens 1968 og
70.
"Ung Dansk Kunst", Trelleborg 1973. Silkeborg-Udstillingen 1971
og 74.
Udført IRMA's kunstbærepose for nov. 1972.
"Madame R.", Kunstnernes Egen Kunsthandel 1975.
Gruppe GYRR's udstillinger 1974,75,76,77,78,79,80,81,82,83 og
85.
"GYRR fotograferer", Den frie Udstilling 1980 og Skive Museum
1981,
Frederiksberg Rådhus 1981 og Galerie Unicorn 1981.
Sønderjyllands Kunstmuseum 1974. Tuborg's Efterårsudstilling
1974.
"Over Sundet", Ystad's Konstmuseum 1975.
Israels Museum Jerusalem 1976.
"GYRR i Titograd", Jugoslavien 1976. Den Flexible 1976.
Galleri PerSten 1976, 77 og 78. Esbjerg Kunstpavillon 1977.
Hjørring Kunstmuseum 1977.
"Konkret lys", Holbæk Museum 1976.
"Krig og menneske" Louisiana 1981.
"Når billedkunstnere fotograferer", Århus Kunstmuseum 1982 .
"Impuls", Odense Kunstbygning, 1982. PRO i Århus Kunstbygning,
1982.

"Dobbeltportræt", Statens Museum for Kunst 1982.
Gammelgaard/Herlev 1983. Kunstnere for Fred/Charlottenborg
1983.
Atelier 53/Frederiksberg 1983, 84, 86, og 87.
Roskilde Kunstforening 1984.
"Figuration Critique" Grand Palais. Paris 1984 og 86.
"Figuration Critique" Hassenhuis. Antwerpen 1986.
"Sport i Kunst" Brandt's Klædefabrik i Odense 1985.
"Figyrration - Paris tur/retur" i Nikolaj Kirke 1985.
PRO i Vejle Kunstmuseum 1986.
"Impulsive Refleksioner" i Galleri Knabro 1986.
Scandinavium, São Paulo 1987, 88 og 89.
"As Time Goes Bay", Atelier 53/Frederiksberg 1989
Lyngby kultur- og festuge 1991 i Galerie Eremitage.
"Ny elektronisk Kunst" Lyngby kultur- og festuge, 1993, Galerie
Eremitage.
"New Achievements" i Galleri Utsira, Esbjerg og
Galleri Sulegaarden, Assens, 1993.
Kunstnersammenslutningen PRO på Charlottenborg, 1981-2006.
"Det perfekte menneske", edb-skærmsshow, Electronic Café, M/F
"Kronborg"
Lyngby-kunstnere i Kunsthallen i Bydgoszcz, Polen, 1994.
Helsingør Kunstforening, Kunst & Videnskab & EDB, 1994.
Birkerød Kunstforenings 25-års Julemarkeds jubilæumsudstilling,
1994.
"Miniaturer", Galleri Sulegaarden, Assens, 1994 og 1995.
Frederikshavns Kunstmuseum, 1995.
"Art & Music", Copenhagen Brass Center, 1995.
"Brasiliansk kunst", Næstved Museum, Næstved Festuge 1995.
"Månen er fraværende", Lyngby Kunstforening, 1995.
"RRYG", Gruppe Gyrr's udstilling på Den Frie, 1995.
Galleri Sulegaarden, Assens, 2001-2009
PRO i Portalen, Hundige/Greve, 2001
Retrospektiv udstilling i Pakhuset, Nykøbing Sj, 2008
"EXILE", KunstCentret Silkeborg Bad, 2009

Solgt til:

Statens Kunstfond, Ny Carlsbergfondet, Københavns Kommunes Kulturfond, Herlev Kommune, Birkerød Kommune, Hvidovre Kommune, Birkerød Kunstforening, Lyngby-Tårnbæk Kommune, Bikuben Lyngby, Lyngby-Tårnbæk Kunstbibliotek, Gladsaxe Kunstbibliotek, Den danske Bank, Silkeborg Højskole, Tranegaarden/Gentofte Kommune, Kastrupgaardssamlingen, Kunst på Arbejdspladsen, KBI, Handelsbanken, TRYG Forsikring, Bikuben, SDS, IBM, Carlsberg, Tuborg, Codan, Hafnia, Brøste, Birch og Krogboe, HK, Essilor, Alm. Brand, Baltica, Superfos, m.fl.

Udsmykninger:

Udsmykning udført i 1972 af Frihedens børneinstitutioner i Hvidovre efter et i 1969 1.præmieret forslag i en konkurrence udskrevet af KAB og Kunstakademiet.

Skoleudsmykningsprojekt "Pæda-Gyr" i Herlev Kommune 1983.

Udsmykning af Electronic Café, "Fremtidens Tanker", Kulturby-færgen M/FKronborg, 1994.

Udsmykning Kirsten Marie Bofællesskab, Vinkelvej 3-5 i Lyngby, 1999-2000

Udsmykninger i Trongårdsskolen og Lindegårdsskolen, Kgs. Lyngby

Legater:

Modtaget Gerda Iversens Mindelegat 1965, 66 og 68.

Ebba Celinders Legat 1969. C. O. Carlsons Præmie 1970.

Professor Aug. Schiøtts Legat 1973 og 75.

Hjelmstjerne-Rosencronske Legat 1974 og 76.

San Cataldo Legat ophold 1976.

Statens Kunstfonds arbejdslegat 1984 og 88.

Kunstkademiets Rejselegat 1991.

Irgens-Berghs Legat 1991 og 1993.

Billedhuggeren Gottfred Eickhoffs Mindelegat 1993.

1.præmie i Dansk Design Råd og Berl. Tidende's designkonkurrence 1993.

Grosserer L.F.Foghts Legat, 2009

Dir. J.P.Lund og Hustru Vilhelmine Bugge's Legat, 2010

Medlem af kunstnersammenslutningen GYRR fra 1974-86.

Medlem af kunstnersammenslutningen PRO siden 1982.

Optaget i Kunstnersamfundet og medlem af BKF.

Assistent på professor Richard Mortensens malerskole på Kunstakademiet 1966-72.

Medlem af Charlottenborgs Forårsudstillings censurkomité 1971 og dens bestyrelse 1971-73.

Medlem af Kunstnernes Påskeudstillings censur 1972-73.

Beskikket i Statens Kunstfonds repræsentantskab 1981-85 og 1985-89.

Medlem af KIKU, Komiteen for internationale Kunstudstillinger's forretningsudvalg (Kulturministeriet) 1982-89 og 1991-93

Formand for KIKU 1983-86 og 1986-89 (Kulturministeriet) - beskikket af daværende kulturminister Mimi Stilling Jakobsen.

Formand for Nordisk Kunstforbund's danske sektion 1987-88.

Formand for Nordisk Kunstforbund i Norden 1988.

Udstillingskommissær for KIKU i forbindelse med dansk deltagelse i den internationale kunstbiennale, Bienal de São Paulo (Brasilien) i 1985, 1987 og 1989.

Udstillingskommissær for de danske kunstudstillinger i Brasilien i 1987

("Danske Facetter" og "Den Danske Streg").

Endvidere dansk kommissær ved den brasilianske kunstudstilling 'Brasilianske Billedrytmer', som blev vist i febr.-marts 1989 på Charlottenborg og marts-april 1989 på Vejle Kunstmuseum.

Dansk kommissær ved den brasilianske kunstudstilling "Død som en hund"

- litografier af João Câmara til Gymnasiernes Vandreudstilling, Seminarernes Vandreudstilling og Sammenslutningen af Danske Kunstforeninger.

Lektor i billedkunst og design på Virum Gymnasium.

Co-leder af Gymnasiernes Vandreudstillinger, der med tilskud fra Kulturministeriet, Undervisningsministeriet og Ny Carlsbergfondet præsenterede kunstudstillinger i gymnasierne.

Selvkaraktistik:

"Mine indtryk fra omverdenen er bearbejdet og genskabt i forskellige former og farver med anvendelse af forskellige teknikker i nye kombinationer, f.eks. i maleri, oliekridt, tegning, silketryk, ætsninger, fotografi og edb. Mine erfaringer fra jazzmusikkens improvisationer forsøger jeg at bibeholde eller overføre til den bildende kunst"

Gunnar Bay • Egeløvsvej 31, 2830 Virum • M: 20485722 • W: www.art-jazz.dk • E: gunnarbay@dbmail.dk

Noget om KIKU og sikkert også noget andet

Danmarks Hus i Paris var et yderst problematisk sted, som var en slags kastebold mellem Udensrigs- og Kulturministeriet. Førstnævnte stod for huset og dets kommercielle aspekter herunder udstillinger, medens Kulturministeriet ved KIKU stod for de kunstneriske udstillinger - dog ikke uden sværds slag ind i mellem. Denne løbende krig mellem de to instanser var ikke frugtbar, hverken for huset drift i almindelighed, eller for KIKU's udstillingsaktivitet. De mere eller positive perioder var stærkt afhængige af hvilke personer der var engageret, men fortrinvis må det konstateres at den altafgørende faktor henholdsvis lå hos den til enhver tid siddende ambassadør og ikke mindst hos kulturattachéen. Fra husets side var det magtpåliggende, at der kom mange eller en del mennesker til arrangementerne. Med huset fine placering på Champs Elysées - et stenkast fra Triumfbuen på Place d'Étoile - var forventningerne skruet i vejret. Det var blot ikke i overensstemmelse med de faktiske forhold. Udstillingsalen - Danmarkssalen - var beliggende på 1. sal og med en meget snæver og anonym indgangsparti var det kun de der vidste at det skete noget der kom indenfor. Stueetagen var udlejet til DSB-rejsebureau (?) til venstre for indgangen og til højre var der en restaurant (og souvenirbutik - hvis jeg husker ret). Man kunne - hvis man var flink - få lov til at låne et vindue til at udstille en plakat eller lignende for udstillingen På et tidspunkt blev der også mulighed for at placere en skilttestander på fortøvet... Der var ikke rigtig konsensus omkring huset og ikke mindst om Danmarkssalen. Huset såvel som salen var egentlig en del af en kommerciel handelsmæssig foreteelse. På samme tid var Huset afhængig af de dermed forbundne indtægter og af en velvilje og tilskud de fra danske myndigheder. På det tidspunkt skete der en væsentlig optrapning af de kulturelle initiativer. Således skabte svenskerne (til stor ærgrelse) et selvsvtændigt kulturhus med fortsatte udstillinger og andre lødige arrangementer. Misundelsen var indlysende stor. Kunne det samme gøres med Danmarks Hus. Næh, der var alt for mange delte meninger og ingen kunne få de andre overbevist om noget som helst. Så det forblev bare som det hele tiden havde været. En blanding af kommercielle fremstød, udstillinger arrangeret af UM eller af KM, og så indimellem udstillinger af KIKU. Der manglede kort sagt en profil og et flow, der kunne markere og fæstne opmærksomheden udover den danske menighed, der kunne få den parisiske presse og kulturliten til at fokusere på. Fra tid til anden fremkom der planer herom - besynderligt nok

samtidig med at man diskutererede salget af Huset.

Der var også meget delte meninger om de af KIKU arrangerede udstillinger. Det resulterede i en yderst nødtørfdig hjælp fra Huset og de respektive officielle ansatte. KIKU's udstillinger blev betraget som et kommercielt lejemål, hvor der blev beregnet leje, medhjælp, forsendelse, porto, arbejds løn, mv. Kulturattachéen var i princippet den ansvarlige, og flere gange blev det ved princippet. Ambassadøren var øverste myndighed og var ikke altid lige stolt af de af KIKU arrangerede udstillinger. De var nemlig ikke attraktive nok, eller de var ikke salgbare i sig selv. Ved en given lejlighed, da der var en udstilling af Dr. Margrethe's værker, benyttede den danske repræsentation lejlighed til at gøre opmærksom på, at det var sådanne udstillinger, der kunne tiltrække et parisisk publikum - underforstået med en vognstang, at KIKU skulle tage ved lære heraf. Det måtte erkendes, at hvis det var holdningen, og det var det, var vore udstillinger ikke velegnede. Men det var jo ikke målet for os. Og derved blev det. Vi var sat til at lave kunstudstillinger og i følge vor opfattelse skulle det være på vore betingelser og ikke på royale forudsætninger. Og det kunne naturligvis kun gå galt. Og det gjorde det. Set fra den enkelte kunstners side oplevede de først udpegningen af at skulle udstille i D.'s hus, som noget meget, meget stort. Indtil de ankom til Huset, hvor de formodede, og vi naivt i begyndelsen troede, at der ville være en slags fælles interesse i at få det bedste ud af udstillingen. Der var ingen hjælp at hente. Selv ophængningsmaterialer som snor skulle selv fremskaffes... Jo, da der blev da arrangeret en ferinisering med ambassaden som vært, dvs. som praktisk deltager, men mod betaling.... Og der kom så dem allesammen, alle de der hører til den danske kreds af danskere. Lige fra kulturattachéen til au pair pigerne. Dog skal det indrømmes at da Dan Tschernia var kulturattache mødte vi en stor forståelse og interesse og hjælp for vores arbejde i KIKU. Men det skal tillige tilføjes at selvom Dan Tschernia er en stor personlighed lykkedes det ham ikke at komme igennem den usynlige mur af ubesluttsomhed om Husets fremtid. Som et eksempel på de mange konflikter der kunne opstå var udstillingen med Hans Henrik Lerfeldt et slående eksempel. For det første brød ambassadør Blinkenberg sig ikke om Lerfeldt og slet ikke om hans motivvalg, endside at dette skulle vises i en officiel ramme og så i Dan.s Hus på Champs Elysées i Paris. Den daværende kulturattache Lone ??? var formentlig af samme opfattelse. Med sin baggrund i teaterverdenen var der besynderligt nok ingen særlig forståelse for den bildende kunst. Det var måske fordi teaterverdenen er fuld af glamour, stjerner og forsider, hvorimod billedkunstnere til tider var mere rå, umælende og utilpassede... Der var i hvert fald ingen feed back fra hendes side... Jeg tror ikke hun anede at der var ingen der hed KIKU. I forbindelse med Lerfeldts udstilling havde jeg bedt vort sekretariat at meddele i Paris at jeg ville ankomme og bistå udstil-

lingen - om ikke andet for at påse og tilse, hvordan det hele ville forløbe. Den første dag i Paris henvendte jeg mig til D.s Hus og fandt ingen tilstede, men en behjertet person mente at jeg kunne prøve på øverste etage hvor kulturattache Lone ?? havde sin bolig (det var en meget attraktiv og skøn bolig, der i passende grad var repræsentativ). Hun lukkede selv op og lignede et af de største spørgsmålstegn, jeg nogensinde har mødt, efterfulgt af ignotaiv ligegyldighed overfor hvem jeg var, hvor jeg kom fra, og hvad mit ærinde var. I løbet af den korte samtale fremkom der dog en udtalelse fra hende om at ambassadøren afholdt et selskab samme aften for kunstnerne. Dvs. det var de danske kunstnere som var repræsenteret på FIAC - den store kommercielle messe i Paris. Og det havde tilsyneladende langt mere interessere end KIKU. Lerfeldt var dog allernådigst inviteret (han ville ankomme senere på dagen). Jeg fandt at det var meget naturligt at jeg også blev inviteret, hvortil hun stramt erklærede, at det var et af ambassadøren privat arrangement, som jeg ikke kunne komme med til. Det mente jeg dog måtte komme an på en prøve, hvilket jeg meddelte, hvorpå jeg fik at vide at det var på eget ansvar! Hold da ferie. Der ankommer jeg i min egenskab af officiel repræsentant og leder for et kultuministerielt organ og bliver afvist af samme danske myndigheds repræsentant. Jeg følte mig både rasende og ydmyget. Samme aften dukkede jeg op på ambasaden på ambassadørens bolig og blev - efter at have præseneret mig - med megen modvilje lukket ind til festen, som tillige var ambassadricens fødselsdag. Wow! Det er vel kun det højeste diplomati, der kan få et sådant arrangement til at blive et privat selskab. Men det siger sig selv, at en hændelse som denne med al tydelighed viste, hvilken dårlig situation KIKU befandt sig i med hensyn til Danmarks Hus i Paris. Kort sagt nul og niks. KIKU var kun til ulejlighed og mispassede kun i det pæne officielle billede som UM ønskedes på den lige så pæne og fiseferomme adresse.

Hændelsen fik ikke noget egentligt efterspil, da det var som Sisyfos at kæmpe mod UM, og de på deres side ønskede ikke at gå videre med en sag, som var særdeles pinlig for dem. Men det var klart at efterfølgende udstillinger blev ikke betragtet med samme kvalitative niveau som tidligere - før end der kom en ny kulturattache, Dan Tschernia, hvormed der opstod fornyet håb om bedre behandling af KIKU's udstillinger og opdateret mål om placering af kunst og kultur på det parisiske landkort.

Den kunstneriske ide med vore valg af kunstnere til Paris var det andet lag, nemlig en prøvesten for gode kunstnere, som herigennem kunne afprøves og som selv kunne afprøve at være med i en international kunstudstilling. Herigennem fik de og vi erfaring, som kunne bruges på sigt til de mere vigtige udstillinger. Mange gange måtte det erkendes at den målsætning, som der hermed lå til grund for valget

af kunstnere langt fra var identisk med mange af modtagerne. Mange foretrak - og det er vel ikke urimeligt forlangende - at se de store anerkendte kunstnere, dem som hele tiden var i spil og som var sikre vindere. For mange modtagere gjaldt det om en her og nu succes. At få nogen der kunne sælge billetter - selvom der herved opstod en vis metaltræthed i disse gentagelser. Det svarer til teatrets valg af folkekomedie, såsom Nøddebo Præstegaard. Jamen det er jo fint til juletid. Men vi havde en ambition om at være med til at skabe nye stjerner, og det kunne jo kun gøres ved at undlade de gamle og satse på nye - evt. i en konstellation. Og således fremdeles.

Charlottenborg...

Lidt refleksioner omkring udviklingen eller mangel på samme - eller mangel på kunstnersammenslutninger...

Det kan være svært at være anmelder, måske især kunstanmelder. Det er sikkert hævet over enhver tvivl, at de har en kærlighed til kunsten... hvorfor skulle de ellers beskæftige sig med den. Målet må være at i det offentlige rum at skelne mellem skidt og kanel - dog med nuancer. Kunstnerne på den anden side skælver for anmelderen, idet det er afgørende for om publikum dukker op til udstillingen og i bedste fald lader sig påvirke heraf til at købe/investere i de pågældende værker. Derfor er mange flere megt mere tilbøjelige til og taknemmelige for at få en omtale. En sådan er ikke kritisk, men meddeler videre de evt. budskaber der måtte være... For år tilbage og dvs. ungefähr før 1995 kunne man forvente at anmelderne stod i kø for at komme først på en kunstnersammenslutning som fx PRO endnu før udstillingen var hængt op. Et af formålene med en sammenslutning i et vist format var at de langt lettere kunne få anmelderne til at komme end hvis hver enkelt skulle hive en anmelder ned til en separatudstilling. Af årsager som det kan føre for langt at komme ind på her, skiftede holdningen hos anmelderne til en mere distancerende og mindre begejstrende attitude, hvilket gradvist fandt indpas i de mere og mere negative anmeldelser. Om det var den nye intellektuelle elite - også blandt udøvende billedkunstnere - der sammen med en mere og mere indflydelsesrig galleriverden, der presede på eller omvendt, så var det i alle tilfælde noget, der langsomt men sikkert fandt indpas i ministerier, politikere, og i de bevilligende institutioner. Det var som taget ramlede ned over sammenslutninger. Det blev ikke in at være medlem heraf. Ingen yngre kunstnere så det som et mål. Nej tværtimod kunne det opfattes som en kunstnerisk deroute og skadelig for den kunstneriske ambition og karriere at takke ja til at være gæst endsige at blive medlem. Som de nogle af de gamle kunstnere sagde: Bare vent til de bliver ældre, og de ikke er de unge spændende. Så vil de nok gerne være med i et fællesskab med mere pondus, erfaring og indflydelse.

Nedturen for den trykte presse var imidlertid også en realitet og det medførte at mange anmeldelser ikke kom i trykken, de var simpelthen uinteressante iflg. redaktionen. Folk vil have skuespillere, sport, sex, royale oplevelser, kort sagt stjerner og stjerneoplevelser parret med skandaler, bizarre oplevelser, og masser af succes. De færreste billedkunstere kan leve op til det. De er tilbagetrukne, sære, og ikke meget meddelsomme- Ikke mange har Star-Quality. Kun få ejer den udadvendte holdning, og den visuelle attitude, der indbyder

til skildring i boulevardpressen. Med den skrantende trykte presses nødstedte situation kan man hævde, at den samtidige mangel på interesse for kunstens mangfoldighed og forståelse for kunstnersammenslutninger i særdeleshed var anmelderne med deres negative anmeldelse medvirkende til at der ikke var plads til den kunstudfoldelse og i og for sig savede den gren over de sad på. De fandt dog lykken i galleriernes verden og i museumsverdenen. Her kunne de lovprise og se positiv på kunstens udvikling.

Den samlede modstand mod kunstnersammenslutninger bevirkede at kulturminister Brian Mikkelsen nedsatte et 3-mandsudvalg til kulegravning af Udstillingsbygningen ved Charlottenborg. Med fin udredning skabtes der et grundlag for at såvel tradition som fornyelse kunne finde indpas i et nyt Charlottenborg. Det skulle da ikke komme til at passe. Langt fra. Med udfærdigelsen af de nye vedtægter stod det klart, at ministeriet havde sat sig for at der skulle ske noget radikalt, og at sammenslutningerne med sikkerhed skulle ud af huset. Med udnævnelse af såvel bestyrelse og efterfølgende direktør kunne det tørt konstateres, at sammenslutningerne eller for den sags skyld andre interesserede lejere ikke ville have en chance for at komme til at lave udstillinger - medmindre de ville underkaste sig en kurator og direktørens enevældige afgørelse, som ville bestå i en godkendelse af hver eneste kunstner og hvert eneste værk og sammensat i en kurateret helhed med blik for en pædagogisk publikumsformidling. Med en samtidig forudsigelse om betydelig hævning af lejemål, kunne enhver se at sammenslutninger ikke havde en reel chance for at leje Charlottenborg.

Mange protester indkom da - også fra anmeldere, som betimeligvis kunne se det uheldige. BKF, som hidtil havde været positiv over for den nye situation, og som i starten begejstret så udelukkelsen af sammenslutningerne som en mulighed for alle dansekunstnere til endelig at kunne til at udstille på Charlottenborg. BKF måtte erkende, at en stor del af dets medlemmer havde tabt en betydelig udstillingsmulighed og som man med rette kunne fået fjernet en indtægtsgivende platform.

Jeg bringer nedenfor min egne overvejelser således som de er vist på BKF's website:

” Kunstneriske ildsjæle brændt af!

”Sådan brænder man ildsjæle af” – Det var overskriften på et indlæg af cand.scient.pol. Axel Holm lørdag d. 27. januar 2007 i Politiken. Og årsagen hertil var at finde i ”økonomisk udhuling, massive omstruktureringer og statslig kontrol... af de offentlige ansatte”.

Men det er ikke kun i den offentlige sektor, at der brændes ildsjæle af. I den standende debat om Charlottenborg Udstillingsbygning, hvor Kulturministeren med en ny bekendtgørelse, har skabt en situation, hvor en enevældig direktør på værste vis fremturer med at brænde ildsjæle af.

Igennem menneskealdre har kunstnersammenslutninger haft en stor slæet mulighed for at kunne præsentere en kunst, som har haft til udfordring at leve op til stedets monumentale karakter, unikke placering og med ildhu på eget ansvar, eget initiativ og ikke mindst med på egen regning og risiko påtaget sig en central rolle i dansk kunsthiv. Det er sagt tit: Kunstnersammenslutningerne er et specielt dansk fænomen, som somme mener, har overlevet sig selv gennem at være en sovepude for medlemmerne, mens andre mener, at der bør værnes om denne form for selvrensureret, selvstændig kunstnerudstilling, fordi det er et vægtigt og betydningsfuldt indslag i et pluralistisk kunsthiv.

Her er tale om kunstneriske ildsjæle, der gerne sælger deres værker, men mest af alt lægger vægt på at vise det bedste de kan ud fra egne – kunstneriske – overvejelser. Ganske befriet for kommercielle påvirkninger og kuratorers iscenesættelse. Det er tit og ofte den rå og ubearbejdede præsentation, den rene uforfalskede vare – på godt og ondt. Nogen gange i top, andre gange knap så optimalt. Men det er også en sammenslutning, hvor medlemmerne deler udgifter og afgiver en procentdel af indtægterne.

Igennem årene har kunstnersammenslutningerne haft det offentlige bevågenhed. Der er givet støtte til husleje, der gjort indkøb på udstillingerne, der er givet præmieringer, etc. Kulturministeriet har (tidligere) erkendt den kunstneriske betydning og erfaring, som var indeholdt i sammenslutningerne, og bl.a. var det sammenslutningernes repræsentanter som gjorde et stort uegennyttigt og ulønnet arbejde i eksempelvis Kulturministeriets tidligere Komiteen for internationale kunstudstillinger.

Indrømmet ikke altid lydfrit og uden problemer, men altid engageret og sagligt og lidenskabeligt – langt fra akademiske levebrøds- og kulturformidlers organisationsaflynnede 9-16-holdning. Der kunne selvbetalende kunstnere sidde til bords med offentligt betalte formidlere og administratorer. Det var nemlig ildsjæle.

Gå af nu, du direktør!

Med den nye bekendtgørelse for Charlottenborgs kunstnerhus har Kulturministeren med et pennestrøg brændt de kunstneriske ildsjæle af, og har til hensigt at lave en kunsthall på et højt internationalt plan. Direktøren har på frimodig vis udtalt, at kunstnersammenslutninger ikke kan indpasses i den profil – til trods for Kulturministeren i sin præsentation understreger, at rapporten, der ligger til grund for bekendtgørelsen fastslår, at kunstnersammenslutningerne også i fremtiden skal have sin plads.

At Kulturministeren fremhæver, at kunstnersammenslutninger skal ansøge. At det hermed underforstås, at kunstnersammenslutninger og Charlottenborg har fælles værdier.

Til trods herfor omtaler den af Kulturministeriet ansatte direktør til den svenske presse i nedladende toner de danske kunstnersammenslutninger:

”Han menar att den typ av ”konstsalonger” som representeras av Corner och Grønningen överlevt sig själva. - De är omoderna och hjälper inte publiken med att förstå konst. De görs enbart för att de här äldre konstnärerna ska kunna sälja sin konst, utan att anstränga sig.”

Samtidig udtaler direktøren, at han udfører det, han er blevet ansat til. Hermed antydes med al tydelig klarhed, at ansættelsessamtaler Kulturministeriet må have omfattet den utvivlsomme hensigt, at nægte sammenslutningerne udstillingsmulighed. Spørgsmålet er, om det kan være rigtigt, at en direktør i en offentlig stilling, ansat i et kunstens og kunstneres hus i den grad skal kunne diskriminere danske kunstnere? Den mangel på respekt for danske kunstnere, dansk kunst og danske traditioner, der her udvises, bør føre til direktørens frivillige tilbagetræden. Kære Kulturminister, du har ansat en vildmand, og det er desværre ikke ham fra det danske rigsvåben. Hvis han ikke går frivilligt: Fyr ham, før han gør mere skade!

For skaden er to ting: Den ene som nævnt ovenfor. Den anden er konsekvensen af udelukkelsen af sammenslutninger på Charlottenborg: Der er ingen mulige steder at vise deres værker. Det havde været passende, at Kulturministeriet i den konkrete situation ville have haft overskud til at anvise et andet og egnet udstillingssted. Eller – som det oprindeligt har været fremsat ønske om – at bygge en kunsthall et helt andet sted og lade kunstnerne beholde Charlottenborg Udstillingsbygning. Men det havde formentligt været nemmere at smide sammenslutningerne på porten end at skulle skaffe midler til en nybygning.

En fælles fremtid.

Det ville have været at påskønne, hvis Kulturministeriet havde taget initiativ til et projekt for Charlottenborg Udstillingsbygning, der kunne have omfattet en videreudvikling af kunstnersammenslutningerne. Det kunne have været rigtigt interessant. Som perspektivet er nu, vil

der kun være en sammenslutning, der opererer under eget tag og kun et udstillingshus i København, der til dels kan opfylde en sammenslutnings krav til udstilling. Og desværre må man konstatere, at de to ting er sammenfaldende.

Den Frie Udstilling vil således suverænt kunne bestemme, hvem, hvad og hvornår, der skal udstilles. Det indebærer på sigt en magtkoncentration, der vil kunne skade den frie, uafhængige kunst og dens konkurrencevilkår.

En fremtidsvision kunne være fortsat at lade kunstnersammenslutninger få tilbagevendende perioder i Charlottenborgs Udstillingshus, men med den klausul, at de skulle samarbejde med en kurator om idégrundlag, formidling og præsentation. Man kunne sammenligne en sådan struktur med et professionelt fodboldhold, som engagerer en træner udefra til at sammensætte et hold ud fra de stamspillere, som nu engang er til rådighed i den pågældende forening.

Så kunne en anden udstilling være mere lig et udvalgt hold som fx landsholdet, hvor en landstræner/kurator frit kunne vælge alle de til rådighed stående spillere/kunstnere, til lige præcis den opgave, der var sat i gang.

Det kunne have tjent Kulturministeriet til ære såfremt de havde tænkt og handlet konstruktivt og visionært i stedet for destruktivt. Og så kunne Kulturministeren på www.kum.dk udtale sig så som ”Jeg er meget glad for at kunne præsentere en handlingsplan, hvor gode danske traditioner står foran en fornyelse, der vil skabe optimale vilkår for ildsjæle i dansk kunst.” Dette kunne være planen for Charlottenborg Udstillingsbygning. Lad os se om Kulturministeriet kender sin besøgstid. Det er ikke for sent. Men det haster!

Gunnar Bay, billedkunstner

Medlem af kunstnersammenslutningen PRO”

Efterspil d. 10. juni 2010:

Hvordan er det så gået?

En direktør, der ikke havde styr på noget.

En bestyrelse, som heller ikke fattede noget.

En kulturminister, der ikke anede noget om det.

Formentlig nogle embedsmænd, som lavede det, som de synes kunne se godt ud - uden at koste noget. Et fata morgana.

En kulturminister som sagde et, og gjorde noget andet.

En kulturminister, der lovede de berørte sammenslutninger en plads på Den Frie, som til gengæld ikke mente der skulle være faste pladser.

En kulturminister der erklærede Den Frie som kunstneres hus, dvs... kunstnerkuraterede, sammenslutninger, og lign.

En ny kulturministerter, som er kultur, men som ikke har set sammenslutningernes værdi - endnu.

En ny kulturminister, der er forfatter... men som har fået udnævnt en ny direktør for Charlottenborg - en englænder.

... det bliver spændende at se, hvad der sker.

Overvejelser til ny struktur og mål for sammenslutninger i forbindelse med ansøgning om PRO's forestående udstilling i Den Frie Udstillings bygning. Her gengives ansøgningen:

Virum, d. 26. maj 2010

Ansøgning til Den frie Udstillings bygnings udstillingsudvalg.

”BLACK IS ALL COLOURS”

I henhold til vor tidligere ansøgning og jeres svar af 03.11. 2009 vender vi tilbage med et konkret udstillingsinitiativ, der på samme tid er såvel en kunstnersammenslutningsudstilling som en kunstnerkurateret udstilling.

Kunstnersammenslutningen PRO ansøger hermed om en udstillingsperiode fortrinsvis i sæsonen 2011-2012.

Det har været og er PROs hensigt at søge en modernisering af det traditionelle sammenslutningskoncept for derigennem at skabe en indre fornyelse samt give medlemmerne en kunstnerisk udfordring, der kan give overraskende resultater for den enkelte kunstners udvikling såvel som for kunstpublikummet.

PRO vil skabe en udstilling over temaet/arbejdstitlen ”BLACK IS ALL COLOURS” – hvor det, der er sort vil blive genstand for kunstneriske bearbejdnings/undersøgelser/udfordringer.

Et nedsat temaudvalg har sat sig for at give medlemmerne de forskellige muligheder, som kan forbindes hermed – enten direkte eller indirekte. Disse overvejelser vedlægges som bilag. Det er vigtigt at understrege, at temaet på samme tid skal virke som en inspiration, som en ramme, og tillige tilgodese den kunstneriske frihed – i den længerevarende proces, som forberedelsen til selve udstillingens præsentation, varer. Der kan derfor selvsagt ikke bydes på kunstneriske arbejder i denne ansøgning.

Der søges mod at udstillingen angriber tematikken ud fra forskellige vinkler og med anvendelsen af forskellige medier såvel de mere traditionelle som mere teknologiske. Der vil klart være overvejelser omkring en udnyttelse/inddragelse af udstillingsrummene, inddragelse af ydre forhold, samt etablering af events, der kan belyse temaet og de kunstneriske løsninger i form af publikumsvenlige tiltag. Så vidt

det er muligt vil der kunne etableres og inddrages paralleller til film, TV, musik, mode, ballet, mv., som har beskæftiget sig med begrebet sort – en sort festival i København. Der sigtes mod anvendelse af websites samt sociale medier som Facebook, Twitter, mv.

PRO's udstillingsinitiativ i Den frie Udstillingsbygning vil i overensstemmelse med vor profil og historik blive udviklet løbende, idet der forudsættes en dialog mellem udstillere og styringsgruppe/bestyrelse samt en udvælgelsesprocedure, der tager sit udgangspunkt primært i den valgte tematik, som medlemmerne kan byde sig ind på. Hertil vil der yderligere blive inviteret fortrinsvis yngre kunstnere således, at det samlede antal kunstnere vil blive mellem 20 og 25 deltagere. Kernen vil bestå af de PRO-medlemmer, som på et givet tidspunkt tilmelder sig med kunstneriske skitser og overvejelser.

PRO vil i givet fald være åben overfor, at der etableres en dialog om såvel etableringen som formidlingen af vort udstillingsinitiativ – også som led i en større helhed.

PRO er af den klare opfattelse – med baggrund i vor historik – at PRO kan løfte opgaven med at skabe en unik kunstnerkurateret kunstnersammenslutningsudstilling.

Procedure:

1. Vor ansøgning forventes besvaret positivt fra Den Frie. 2. Medlemmerne, som er i gang med deres indledende stillingtagen til temaet, opfordres til at besvare om, hvad de har til hensigt at arbejde med kunstnerisk. 3. Der inviteres gæster, som på tilsvarende vis opfordres til at deltage i tematikkens kunstneriske udfoldelse. Gæstestudierne udvælges bla. således, at der vil være mindst mulige gengangere fra andre udstillinger på Den Frie. 4. Der laves en status, hvor styringsgruppen sætter fokus på tematikken i en gensidig dialog. 5. Der afholdes løbende møder med Den Frie Udstillingsbygning daglige ledelse.

Eksempler på medlemmers foreløbige bud på udstillingsbidrag:

Hans Tyrrestrup: "Den sorte boks" - en tværkunstnerisk aktivitet, som involverer musik, maleri, drama og film.

Gunnar Bay: "Black Out" – en kredsen om de billedmæssige udsagn i forbindelse med black out

Claus Bojesen: "Det sorte Univers" – en 3-dimensionel stor trækaske indeholdende bemalede objekter

Tine Hind: "Afhængighed og misbrug på alle planer" – et projekt om samfundsmæssige problemer

Jon Gislason: "Sort – Depression eller tryghed?" - en undersøgelse af denne dualisme

Gunnar Saietz: "SORT = TROS" – en leg med omvendte ord og meninger

Finansiering: Udstillingen forventes finansieret ved ansøgt støtte fra Kunstrådets pulje til kunstnersammenslutninger, fra fonde og sponsorer. De enkelte deltagere udreder selv omkostninger ved deres egenproduktioner samt søger om individuel produktionsstøtte fra Kunstrådet, m.fl.

Af hensyn til planlægning af udstillingen og dens videre forløb beder vi om en snarlig tilbagemelding.

Med henblik på Den frie Udstillings udstillingspolitik således, som den er beskrevet på hjemmesiden, finder vi vort udstillingsforslag relevant for så vidt angår spørgsmålet om kunstnerkollektiver, kunstnersammenslutninger og lignende grupperingers forskellige attituder og substans.

Med kunstnerisk hilsen

På PROs vegne

Gunnar Bay

Egeløvsvej 31, 2830 Virum. Tlf. 20485722. Email: pro@dbmail.dk

PROs kunstnere:

Kunstnersammenslutningen PRO omfatter flg. kunstnere: Gerda Thune Andersen*, Gunnar Bay*, Claus Bojesen, Bodil Brems*, Jon Gislason, Pipin Henderson, Torben Heron*, Tine Hind, Annette Juel, Hans Kjær, Karen Kjær Laursen, Smike Käszner, Poul Lillesøe, Gunnar Saietz, Vicky Steptoe, Bent Hedeby Sørensen, Hans Tyrrestrup, Jette With, Karsten Vogel.

(* = PROs bestyrelse)

PROs profil: PRO er en kunstnersammenslutning med mere end 40 års virke – fortrinsvis med årlige udstillinger på Charlottenborg. Det har altid været PROs særkende, at invitere mange gæstekunstnere fra ind- og udland. I de seneste år har der været fokus på at præsentere udstillingerne i et tematisk koncept, som ved den sidste udstilling på Charlottenborg, med temaet "European Reflections" (i 2006, katalog vedlægges) såvel som udstillingsinitiativet "EXILE" på KunstCentret Silkeborg Bad i 2009.

www.exile-exhibition.com - www.pro-arte.dk